

TANCANT UNA PORTA OBRIM NOUS CAMINS.

Comunicat d'autodissolució

Fa més de 5 anys que un grup de joves de diferents pobles de la comarca posàvem en marxa un projecte nou i engrescador: l'Assemblea de Joves de La Costera. Molt hem viscut i molt ha plogut des de llavors; hem anat rodant i consolidant-nos; caminant i aprenent; experimentant, encertant i errant; analitzant, comprenent, actuant... Res no és final, absolut ni etern, "llevat del procés ininterromput d'esdevenir i d'esvair-se". I hui ens toca a nosaltres: després de més de 5 anys d'activitat, l'Escarot, l'Assemblea de Joves de La Costera anunciem amb aquest comunicat l'autodissolució del nostre col·lectiu. A més, aprofitem aquest punt i final per a anunciar el tancament del Centre Social Autogestionat La Lloca de Canals, dinamitzat entre d'altres, per la nostra organització.

1.- Recorregut històric: 5 anys de lluita a La Costera.

Fou el gener de 2006 al voltant d'una taula quan posàvem les primeres paraules que ens permetien començar a caminar. Pensar noms, presentar-nos públicament, començar a fer activitats...tot estava per fer, tot estava a les nostres mans, tot era possible. Aquella reunió de joves la vam batejar amb el nom de "L'Escarot", un nom enèrgic, rebel, dinàmic: així érem i així volíem ser.

L'Escarot apareix davant la inexistència de col·lectius juvenils més enllà de Xàtiva i l'existència de joves amb ganes de moure's i participar del seu entorn a diferents pobles de la comarca. Eren temps de l'auge immobiliari, de l'especulació ferotge amb el territori, del creixement anàrquic que amenaçava amb grans urbanitzacions i camps de golf. Corrien temps de tancaments i deslocalitzacions d'empreses, d'un creixement que per a la majoria social suposava un endeutament de per vida, uns treballs temporals i malpagats, especialment per als joves... eren temps del capitalisme depredador: un gegant amb peus de fang.

Eren temps també de desmobilització generalitzada, d'apatia, de passotisme. De majories i hegemonia absoluta i inqüestionable de l'espanyolisme neoliberal del PP, sense cap oposició al model més enllà de matisos de gestió. Tot semblava tranquil i aparentment estable i pròsper; les aparences enganyen i la realitat era més crua i més dura.

Els joves de La Costera, però, estàvem davant d'una educació en procés de privatització (el famós Pla Bolonya) i amb un sistema que ens abocava a ser obrers i cambrers, temporals i mal pagats. Afrontàvem les amenaces d'urbanitzacions i camps de golf arreu de la comarca, l'alta tensió de Barxeta i la pedrera de Montesa. Continuàvem vivint amb l'estigma d'una llengua marginada, a la qual encara calia entrar en àmbits de ple com la música, els mitjans de comunicació, el món del treball, etc. A més, com a joves teníem ganes de moure'ns, de participar, d'organitzar coses i també ens trobàvem sense mitjans, sense espais ni canals de participació. Hi havia tantes coses per fer...i vam posar fil a l'agulla!

Amb la intenció de trencar eixe mirall de comarca tranquil·la i posar de relleu tots els problemes per a trobar les solucions vam començar a treballar. I això ens ha portat a actuar en molts àmbits i moltes problemàtiques diferents, en molts pobles de la comarca i amb diferents col·lectius. L'experiència és llarga i les lliçons importants. D'entre tota l'activitat que hem portat a terme, volem destacar:

1.- Memòria històrica: la subversió per la llibertat. Una de les primeres campanyes que vam estar treballant va girar al voltant de la simbologia com a eina de memòria i de dominació social. Els nostres carrers continuaven exhibint

simbologia franquista (plaques del ministeri de vivenda franquista, noms de carrers, escuts, estàtues dedicades, etc) i simbologia que feia apologia de l'espanyolisme (el "todo por la pàtria"). En canvi, mancava simbologia pròpia del nostre poble, de la nostra gent, de la nostra lluita. El treball va consistir en dues línies: (1) netejar els carrers de simbologia franquista i exigir als ajuntaments que retiraren la resta i (2) Treball d'anàlisi i conscienciació sobre la memòria històrica i estudi sobre el paper de la simbologia com a eina de dominació social. Això es va traduir en l'entrega de més de 200 plaques del ministeri franquista davant l'ajuntament de Xàtiva, el canvi de noms de carrers i de plaques de monuments a diferents pobles (entre ells, la Llosa, Moixent o la Font), xerrades amb el Fòrum per la Memòria Històrica del País Valencià (a la Font de la Figuera), etc.

2.- La defensa del territori: una prioritat per als joves de La Costera. Les agressions al territori han estat una constant a la nostra comarca, on hem vist clarament la màxima del créixer destruint. L'Alta Tensió de Barxeta, el transvasament, el gasoducte, la pedrera de Montesa, el desert logístic de Vallada, l'AVE i l'amenaça de macroabocadors, primer a Moixent i ara a Llanera. Tantes agressions com lluites hi ha hagut. I des de l'Escarot ens hi hem implicat participant activament en les mobilitzacions, vertebrant col·lectius juvenils que respongueren a eixes agressions, com Joves per La Costera, fent paradetes denunciant la sobreexplotació de la comarca, portant la lluita al carrer i donant-li visibilitat.

I des de tots els actes que hem fet, hem reclamat primer el dret a decidir de la gent de la comarca sobre la instal·lació d'aquestes infraestructures; i segon, un nou model que passa per evitar eixes grans infraestructures depredadores i potenciar un desenvolupament sostenible i harmònic amb un nou model de gestió de residus, una xarxa de transport que potencie les comunicacions que més utilitzem (tardem menys en anar a Madrid que en moure'ns per la comarca o anar a València i les destinacions on vivim/treballem/eixim!), un model energètic renovable, etc.

3.- Capitalisme és crisi; articulant la resposta. Allà per l'estiu de 2008 ja parlàvem que el mirall especulatiu s'havia trencat i ens havia fet vore la realitat: teixit productiu molt dèbil, precarietat, endeutament massiu...el gegant havia caigut. I darrere el gegant va vindre l'atur, l'acceleració en el tancament d'empreses, les reformes, les retallades, la devaluació de les condicions de treball, dels drets socials...i en eixes estem.

Des de l'Escarot vam prioritzar la lluita contra la crisi com a eix fonamental de treball. Un treball enfocat en dues direccions: (1) anàlisi, debats i reflexions sobre les causes i les possibles alternatives i (2) visualitzar al carrer el rebuig a les mesures que s'estan prenent per a eixir de la crisi i exigir alternatives. Per això han estat moltes les xerrades i debats fets arreu de la comarca (La Font de la Figuera, Vallada, Canals, Xàtiva...), amb gent de sindicats, d'altres col·lectius, etc. explicant una anàlisi de les causes reals i traçant alternatives beneficioses per a la majoria social. I també hem estat als carrers, fent concentracions contra la reforma laboral i contra la reforma de les pensions, i recuperant la manifestació del 1r de maig a Canals, convocada amb el suport d'altres col·lectius de la comarca i d'altres llocs del País. I durant aquest darrer estiu, hem ajudat a parir l'Assemblea Popular de Canals-15M, espai de participació social per a tota la gent de Canals per a tractar temes com atur i economia, vivenda, drets socials, aprofundiment democràtic, etc. Així doncs, hem contribuït a vertebrar una resposta davant del capitalisme i les seues crisis.

4.- Llengua, cultura, llibertat: som un poble. Un dels motius del nostre naixement fou la situació d'opressió que patim com a poble valencià. Una opressió que té expressions ben clares en la llengua i la cultura (també però, en temes econòmics, d'infraestructures, etc.). En aquest àmbit, el nostre treball ha anat dirigit en diversos sentits:

- 1.- Promoció de la cultura valenciana produïda al País i en valencià, en tant que pateix la marginació sistemàtica de les institucions. Especial importància en la recuperació de la cultura popular del nostre poble.
- 2.- Promoció especial del valencià com a llengua vehicular al País.
- 3.- Denunciar la situació d'opressió nacional que patim els valencians i vertebrar la resposta que ens permeta la supervivència i desenvolupament com a poble.

Per això, hem treballat en l'organització de diferents diades, com el 9 d'octubre, Sant Joan i especialment el 25 d'abril. En aquest punt cal destacar l'organització junt a la resta de l'Esquerra Independentista, de concentracions cada 25 d'abril a Xàtiva i de mobilitzacions com la del 25 d'abril de 2007 a Xàtiva que va aplegar més de 500 persones o també la manifestació de commemoració de la crema de Xàtiva el mateix any, sota la campanya de "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència", en el qual hem participat.

També hem treballat en fer arribar la música en valencià a la nostra comarca, portant artistes d'arreu del país com Pau Alabajos, Pep Gimeno el Botifarra, Mi sostingut, Toni de l'Hostal, Josep Romeu, Cesk Freixas, Odi, Mugroman, Orxata Sound System, etc.

A més, hem dedicat especial atenció a facilitar als grups emergents de la nostra comarca i en la nostra llengua espais per tocar, organitzant concerts al CSA La Lloca, portant-los a actes a diferents pobles (Vallada, Moixent, Barxeta) i darrerament amb la celebració del concurs La Costera Sona.

Hem participat a les trobades en valencià i en l'organització de La Gira a la comarca (Canals i Moixent). Hem celebrat després de molts anys el Correllengua a la comarca (Canals). Hem fet presentacions de llibres amb escriptors com Toni Cucarella o Xavi Sarrià i teatre en valencià. I tot això, utilitzant sempre el valencià, la llengua del poble, com a llengua vehicular vàlida per a qualsevol activitat: música, teatre, publicacions, comunicats, denúncies, propostes, etc.

5.- Des del País Valencià, solidaritat internacionalista. Quan reivindiquem la llibertat del nostre poble no estem demanant la construcció de murs a la Font de la Figuera. Al contrari, tenim ben clar que ens cal tenir el poder per a decidir tot allò que afecta al nostre poble (a nivell econòmic, polític, social, cultural...) però també que ens calen llaços d'unió amb la resta de pobles del món. Així, tenim clar que apostem per relacions de coordinació i cooperació internacionals, partint del respecte mutu. Per a això, és imprescindible la plena sobirania de tots els pobles, del nostre i de la resta del món.

De la mateixa manera que hem demanat la sobirania per al nostre poble, també hem exercit una solidaritat activa amb diferents pobles oprimits del món. Vam denunciar el genocidi d'Israel contra Palestina, al carrer amb concentracions i al Casal amb una xerrada amb palestins. Hem emès diferents comunicats de suport al procés sahrauí, així com participat a les campanyes de suport. Recentment, hem organitzat conferències a La Lloca amb membres del moviment independentista d'Euskal Herria, que ens han explicat la situació així com les noves apostes estratègiques i les perspectives. Aprofitem per felicitar-los amb una abraçada per les noves perspectives obertes, que segur que permetran la resolució del conflicte polític. I també cal citar una de les darreres xerrades sobre Cuba amb Raynier Pellón, professor de la Universitat de l'Habana.

No podem tancar aquest apartat de lluita internacionalista sense recordar el nostre amic i company Vicent Garrido, que ens va deixar fa uns mesos. Ell ens va apropar a les lluites i experiències de l'Amèrica Llatina, del moviment

antiglobalització o de l'Orient Mitjà. I amb ell vam aprendre que la solidaritat internacionalista comença per lluitar contra l'opressió del nostre poble.

I tots eixos fronts, des d'uns **principis d'actuació transversals**:

a) La lluita al carrer. Front la deriva institucional que tendeix a ofegar col·lectius i moviment socials, l'Escarot hem prioritzat la lluita al carrer, entesa com la visualització social dels conflictes, com el contacte directe amb les problemàtiques i la gent, com la reivindicació portada al terreny més visible. Així doncs, la mobilització i la reivindicació social han estat eines bàsiques de la nostra acció política.

Eixe aposta també ha tingut la voluntat d'apropar els debats dels despatxos als carrers i doncs, de reivindicar que les grans decisions públiques requereixen d'un debat social, i d'una participació política de tot el poble. Per això hem reivindicat el dret a decidir sobre qüestions com el macroabocador de Llanera, l'AVE o les diferents retallades socials.

Front als qui tenen una visió de la política monocolor i limiten qualsevol acció a una acció legal-institucional, la nostra aposta és de portar la política i la democràcia als carrers dels nostres pobles, amb l'únic límit d'actuació d'allò que s'aprove entre tots i totes. I sortosament, hem pogut comprovar els darrers mesos que hi ha una gran massa social que també aposta per eixe aprofundiment democràtic.

b) Treball en xarxa: la Costera viva i combativa. Quan vam nèixer ens semblava que la comarca era quasi un desert pel que fa a l'existència de col·lectius, moviments socials, gent amb ganes de moure's, etc. Durant aquestos 5 anys ens hem adonat que sovint les aparences enganyen i també en aquest cas: a La Costera existeixen diferents sectors socials receptius a la mobilització i descontents amb l'ordre actual de les coses. El que ha fallat –i no hem aconseguit resoldre-ho– és l'articulació i activació social i política d'eixos sectors. Fins ara, la forma d'expressió s'ha limitat majoritàriament a l'associacionisme (eco)cultural present més o menys a tots els pobles de la comarca i el sorgiment de plataformes tàctiques per a fer front a diferents agressions al territori (el cas de la Plataforma contra el macroabocador, el col·lectiu Montesa Territori Viu, o el Fòrum Unitari Contra l'Alta Tensió). De forma menys general, també existeixen moviments socials de l'esquerra alternativa i altres col·lectius juvenils. No és tot el que ens agradaria, però és una base. Enteníem que era una base massa vegades aïllada, amb un treball poc continu i amb una manca de perspectives, de rumb... Els recursos hi eren –i hi són– però cal una articulació.

Per això hem intentat superar eixes mancances promovent el coneixement, incentivant la col·laboració i l'intercanvi, intentant la coordinació...en definitiva teixint complicitats cap a l'articulació d'una xarxa social mínimament cohesionada que permeta la formulació de nous projectes.

I eixa tasca ens ha portat a treballar amb diferents col·lectius de la comarca, en les diferents temàtiques que hem anat treballant. Així, al llarg dels 5 anys hem treballat amb col·lectius ja extints com Maulets de La Costera, la Coordinadora Antifeixista Intercomarcal (CAI) o la gent d'Endavant-La Costera en la seua primera etapa. Hem treballat amb associacions culturals com Serra Grossa de Vallada o La Pebrella de Canals, amb associacions ecologistes com Agró (Moixent), ACDEMA (Canals) o l'associació en defensa del Massís del Boscarró (Barxeta). Hem participat de les mobilitzacions de la Plataforma contra el Macroabocador i promogut el col·lectiu Joves per La Costera. I més estretament, hem treballat i compartit moltes coses amb els companys i companyes de la Candidatura d'Unitat Popular de

Barxeta, els incansables del sindicat CNT- La Costera i Vall d'Albaida, els joves de Cremats, la gent de CaMot (i especialment Vicent Garrido), la nova gent d'Endavant, els companys de la Coordinadora d'Escola Valenciana de La Costera, i tots els amics amb qui hem compartit el CSA La Lloca. Per a nosaltres ha estat un plaer lluitar al vostre costat; no dubteu que continuarem!

A més, hem portat avant iniciatives comarcals com la Trobada de Col·lectius Socials de La Costera, de la qual hem fet dues edicions (Barxeta '09 i Xàtiva '10), la posada en marxa de la web lacosteraviva.tk com a espai de difusió comarcal o l'intent d'articulació del Casal Jaume I de La Costera, com un espai d'intercanvi i coordinació entre tots els col·lectius.

c) Òptica juvenil. La constitució de l'Escarot tenia altra raó de ser: enteníem –i entenem– que la joventut som un sector social propi, amb les nostres peculiaritats, característiques distintes i problemàtiques particulars. Per això, hem apostat per la creació d'estructures fetes pels joves per als joves.

La pròpia Assemblea de Joves era un eina que ens dotàvem, un espai per a poder materialitzar totes les coses que ens agradaven i per a les quals no trobàvem cap canal. També l'obertura del Centre Social, la posada en marxa de Joves per La Costera o la realització de La Costera Sona! responen a eixa voluntat de crear espais juvenils gestionats pels propis joves i donar una visió juvenil de totes les problemàtiques que patim.

Ens hem oposat frontalment a l'estereotip de joves passius, irresponsables, inconscients, etc. no és més que això, un estereotip que no respon plenament a la realitat. Hem posat a la vista de tothom que existeixen joves actius, amb ganes de participar a diferents mogudes, amb ganes d'expressar-se, d'incidir en la realitat social, de contribuir a la superació dels problemes, etc. Estem convençuts que a cada poble de la comarca existeixen joves amb ganes de moure's i fer coses per diferents coses: oci, esports, cultura, música, reivindicacions diverses, democràcia, estudis, treball...

d) De la comarca al País: la coordinació amb altres realitats. Sempre hem tingut ben clar que l'intercanvi, el suport mutu, la col·laboració i la coordinació eren eines fonamentals. Tant a nivell de La Costera com de la resta del País. Per això, després d'alguns mesos funcionant vam decidir entrar a formar part de la Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI), que aglutina les AJ d'arreu dels Països Catalans compromeses amb un projecte d'alliberament en termes d'independència i socialisme. I durant aquestos 5 anys hem anat treballant amb les AJ d'arreu del país, en campanyes conjuntes com la "Subversió per la Llibertat", la de "Els joves defensem el territori" o la de "Capitalisme+crisi=jovent precari²". La coordinació ens ha servit per a enriquir-nos coneixement altres realitats, altres formes de treballar, i així agafar idees, compartir recursos, reflexions, projectes, etc. També amb la CAJEI hem treballat any rere any diades com el 8 de març, el 1r de maig o el 25 d'abril.

També hem participat d'altres experiències de col·laboració com la que s'englobava sota el nom de Col·lectius Juvenils del País Valencià, amb la qual vam convocar la última manifestació del 1r de maig a Canals.

2.- Dissolució: el final d'una fase

Si hem de fer un balanç d'aquestos 5 anys, amb tots els matisos possibles el balanç és positiu. Han segut 5 anys d'experimentar, de construir, de començar moltes coses; 5 anys d'aprendre, d'avançar en alguns aspectes, de retrocedir en d'altres; 5 anys d'encerts i d'errors, de bones i males anàlisis i concrecions. Però han estat sobretot 5 anys d'il·lusió, d'energia, de lluita, d'organització... 5 anys mostrant amb la praxis quotidiana que existeix un altre model de joventut, que ens

calen espais propis i estructures pròpies a la joventut, que la política va més enllà dels despatxos i que la mobilització social i la lluita ideològica (amb xerrades i conferències, debats, comunicats, etc.) són vessants imprescindibles per a qualsevol procés i doncs, que cal articular eixa mobilització social. 5 anys de molts esforços invertits i compartits, de diferent gent compartint el projecte; 5 anys que ja són part de la història col·lectiva del nostre poble.

“Qui no es mou no sent les cadenes” i nosaltres ens hem mogut i les hem fet sonar arreu de la comarca, mostrant que el model polític, econòmic, social i ecològic són vells i caducs. I que cal superar-los.

2.1. Noves condicions

5 anys després ens trobem una comarca sensiblement diferent. La crisi ha fet caure molts mites i ha posat de relleu eixa caducitat del model: atur, endeutament, sistema productiu dèbil i poc articulat, grans infraestructures de dubtosa utilitat per a la comarca –cas de l’AVE–, caràcter antidemocràtic de les reformes econòmiques... en definitiva, la pèrdua de prestigi d’un model social, econòmic i polític – el capitalisme i la democràcia representativa- que està en crisi.

Eixa crisi està portant a l’esgotament progressiu de l’hegemonia del projecte espanyol-capitalista de la classe dominant al nostre país. Això porta a un qüestionament del model, però encara en un primera fase, materialitzat en reivindicacions parcials i sectorials:

- A nivell socioeconòmic, el qüestionament es manifesta en el rebuig a les reformes, el malestar social generalitzat –però també difús–, la manca de perspectives, etc. Això de moment ha aconseguit quallar amb eines com l’Assemblea Popular de Canals o la Plataforma Ciutadana de Xàtiva.

- A nivell lingüístic i cultural els darrers atacs a la llengua, com el tallament de les emissions de TV3 o l’intent de trencar el model d’ensenyament en valencià, i la contínua marginació a la cultura pròpia del nostre poble van fent créixer la percepció que el projecte espanyol del PP i del PSOE ens porta, a la pràctica, a la negació absoluta de la nostra existència com a poble.

- A nivell polític, s’està fet present l’esgotament del model. A la comarca, la democràcia representativa ha pres els mateixos camins que a la resta País: caciquisme, clientelisme, corrupció, allunyament de la majoria social i doncs, trencament del supòsit de la representativitat. Front a això, noves formes que aposten per la democràcia directa i participativa van obrint-se pas. Les lluites democràtiques estan directament vinculades a les lluites socioeconòmiques, donat que, després de la imposició de totes les reformes i retallades, el capitalisme ha perdut la màscara democràtica, posant de relleu a la pràctica la dictadura del capital imperant: això és el neoliberalisme.

- A nivell mediambiental, hi ha alguns indicis de rebuig al model de grans infraestructures, amb les lluites contra el macroabocador com a paradigma. Més enllà de qüestions exclusivament comarcals, hi ha una percepció social creixent sobre la caducitat del model actual i la necessitat de la seua superació.

Troblem doncs, que el model de País i per extensió el model de comarca que ha projectat la classe dominant els darrers 30 anys comença a ser qüestionat, de forma parcial, sectorial, aïllada, però de forma cada vegada més general i més massiva.. Amb tot, el nivell creixent de deslegitimació del model espanyol-capitalista i dels seus gestors – PP i PSOE- és un fet inèdit des de la Transició i obre les portes de nous horitzons. Cal captar, doncs, la importància del moment: saber on estem, saber on volem anar i sabem com hem d’anar és una qüestió fonamental

ara mateix. Per tant, tot i que les expressions concretes d'eixe canvi són encara limitades, estan en fase de desenvolupament. Les condicions en que ens movem són, doncs, diferents a les de fa 5 anys.

3.- Reptes: de la resposta a la proposta.

A nivell comarcal, cal respondre a les noves condicions. Per això, entenem que:

1.- El model d'Assemblea de Joves que hem dissenyat fins ara ja no és vàlid com a canal d'expressió i participació de la joventut. El nostre ha estat un model que ha intentat ajuntar al seu interior l'acció política, en el sentit més restrictiu de la paraula, amb l'activitat social i juvenil; això ens ha permès tractar una gran diversitat de temàtiques i treballar amb un ventall ampli de col·lectius, però no ha facilitat la participació i la implicació dels propis joves. Volíem un col·lectiu revolucionari, amb capacitat d'anàlisi i elaboració estratègica per a plantejar alternatives; això ens ha portat a una definició ideològica concreta. Però també volíem un canal de participació de juvenil, un eina que servira per a materialitzar les inquietuds i il·lusions com a joves. A més, desenvolupant una capacitat de resposta i mobilització social front les principals problemàtiques. La història és senzilla: no hi havia res i ho volíem tot.

Entenem que les coses estan canviant i que a tots els pobles existeixen joves amb ganes de moure's, de participar, d'organitzar coses i d'implicar-se en diferents àmbits: esports, música, oci, excursionisme, democràcia, estudis, treball, etc. Per tant, ara és possible plantejar formes organitzatives més adequades per a la participació juvenil: assemblees de joves amples i plurals, colles excursionistes, circuits de grups de música, casals i centres juvenils, etc, etc. I la maduresa també ens mostra que hi ha fórmules més adequades per a l'anàlisi, l'elaboració tàctica-estratègica, la formació, etc.

Entenem, doncs, que les condicions estan donades per a un canvi en les formes organitzatives, creant les estructures per a que els joves s'impliquen al nivell que vulguen - a qualsevol, però que s'impliquen-, des del tema musical o d'oci fins als temes més polítics. Existeixen diferents necessitats i doncs, cal respondre-hi.

Parlem doncs, de la possibilitat i la necessitat de la creació d'una xarxa de col·lectius juvenils, organitzats de forma horitzontal, assembleària i participativa a nivell de cada poble de la comarca i que treballen en totes les qüestions que afecten i interessen la joventut, reunint totes les sensibilitat i inquietuds.

2.- Les mostres de descontent social, d'indignació, la pèrdua de legitimitat i l'esgotament de l'hegemonia manquen d'expressions organitzades. És cert que existeixen lluites i que existeixen col·lectius; com ja hem explicat, aquestos es limiten a reivindicacions tàctiques i sectorials, sense una visió de conjunt i a llarg termini. A més, a la comarca la majoria de sectors socials descontents amb l'estatus quo estan orfes de projecte polític i d'estructures organitzatives.

El model antic de sindicats i partits tradicionals ha acabat; les condicions han canviat. Ara bé, també a nivell social hi ha una sèrie de gent que té ganes de moure's per diverses cosetes, treballar en col·lectius diversos, sobretot a nivell de moviments socials, per temàtiques concretes.

Per tant, ens trobem davant d'uns sectors de la societat que qüestionen el model, que es mouen per coses concretes, però que estan desorganitzats i mancats d'un projecte estratègic. Per això, ens cal:

- Creació i articulació d'un moviment popular. Això passa per la creació o reforçament de col·lectius en diferents àmbits: associacions culturals i ecologistes, col·lectius de dones, plataformes d'aturats o d'afectats per les hipoteques, col·lectius en defensa de la llengua, casals i ateneus, etc, etc. En definitiva, l'articulació d'una xarxa de col·lectius de base que siguen l'expressió organitzada de la societat. Un teixit social sobre els valors de pluralitat, democràcia, participació, solidaritat, respecte, diversitat, progrés, etc.

- Especialment importants són les estructures a nivell socioeconòmic, donada la duresa de la crisi a la comarca. Per això, cal consolidar espais com l'Assemblea Popular de Canals-15M o la Plataforma Ciutadana de Xàtiva així com crear estructures de participació similars a la resta de pobles. També començar a plantejar eines com Plataformes d'aturats o d'afectats per les hipoteques. El previsible augment de les retallades després del 20-N -governe qui governe- requereix d'un augment de les estructures que facen efectiu el rebuig i la resposta front les retallades.

- És necessària la constitució d'un col·lectiu per a l'anàlisi, el debat, la formació i l'elaboració tàctica-estratègica, format pels sectors més avançats i compromesos. La complexitat de la situació requereix de bones anàlisis i bones apostes. Cal passar de la resposta a la proposta, dotant de contingut i perspectiva estratègica les diferents lluites sectorials que s'aniran desenvolupant.

- A mig termini, el repte fonamental és la vertebració de tots els sectors en lluita i de totes les reivindicacions sectorials: cal cohesionar tots eixos sectors, dotant-nos d'estructures unitàries de treball i articulació – partint de la màxima de la unitat des de la diversitat- i d'un projecte global i estratègic, més enllà de les reivindicacions a curt termini. En altres paraules, cal treballar en pro de l'articulació de tots els sectors progressistes de la societat des d'un projecte que s'opose a les retallades, defense els interessos de la classe treballadora i les classes populars (autònoms, xicotets negocis, etc.) i aposte per l'aprofundiment democràtic, la transformació social –amb canvi de mentalitat inclosa- i l'alliberament nacional. Eixa estratègia d'articulació de tots els sectors en lluita l'anomenem Unitat Popular.

En definitiva, ens trobem davant l'oportunitat de generar les condicions per a un canvi de fase política. Passar d'una fase marcada per l'hegemonia absoluta del projecte espanyol-capitalista i l'immobilisme polític a una nova fase cap a la democràcia participativa. Ens cal, doncs, una estratègia efectiva d'acumulació de forces. I això, passa per la vertebració del Moviment Juvenil i de la Unitat Popular.

Per tot això, entenem que l'Escarot, tal i com l'hem formulat i entès durant aquestos 5 anys ha deixat de ser una eina vàlida –si més no, la més vàlida- per a avançar. Tenim noves necessitats i doncs, necessitem organitzacions adaptades als nous temps i les noves necessitats. Com que entenem que una organització és un mitjà i mai una finalitat, decidim posar el punt i final a aquesta experiència.

Qui no vol busca excuses i qui vol busca mitjans. Amb aquest comunicat fem pública una dissolució, però també marquem els reptes, tant a nivell juvenil com a nivell social, i afirmem el nostre compromís de buscar nous mitjans que s'adeqüen a les noves condicions. Suposa, doncs, un canvi d'orientació estratègica; dir adéu a una eina, l'Escarot, i la posada en marxa d'altres eines. Tanquem una porta; obrim

molts camins. El nord de les nostres brúixoles, però, continua marcant ben clarament els objectius estratègics: la independència i el socialisme.

Seguim i sempre seguirem!
Visca la terra!

L'Escarot, l'Assemblea de Joves de La Costera
Novembre de 2011

